

En
EDICIONES HADES

Jo sóc la

Paula Mayench

Joanna Cruz Canela

JO SÓC LA PAULA MAYENCH

Aquest llibre no podrà ser reproduït
ni total ni parcialment,
sense el permís escrit dels escriptors.
Tots els drets reservats.

A l'Afra i la Sílvia.

ÍNDIX

CAPÍTOL 1	11
CAPÍTOL 2	25
CAPÍTOL 3	35
CAPÍTOL 4	41
CAPÍTOL 5	51
CAPÍTOL 6	61
CAPÍTOL 7	67
CAPÍTOL 8	75
CAPÍTOL 9	87
CAPÍTOL 10	97
CAPÍTOL 11	107
CAPÍTOL 12	119
CAPÍTOL 13	127
CAPÍTOL 14	133
CAPÍTOL 15	143
CAPÍTOL 16	153
CAPÍTOL 17	163
CAPÍTOL 18	171
CAPÍTOL 19	181
CAPÍTOL 20	191
CAPÍTOL 21	197
CAPÍTOL 22	203
CAPÍTOL 23	209

CAPÍTOL 24	215
EPILEG PAULA	225
EPILEG DÍDAC	231

NOTA DE L'AUTORA

El llibre que teniu entre les mans, és una preqüela¹ de la novel·la “Temptacions”, i va ser escrit l'any 2000, tot i que ara ha estat reescrit.

Ja des d'un principi vaig veure que els seus personatges tenien molta personalitat i els hi vaig voler donar una altra oportunitat. Quan vaig escriure “Records d'amistat”, necessitava el personatge del Lluç i me'l vaig endur d'aquesta història que ara esteu a punt de llegir.

En aquesta ocasió, el llibre narra el dia a dia d'una Paula Mayench de vint-i-dos anys. Prepotent, descarada, desvergonyida, arrogant i impertinent, que no té cap problema de passar per sobre de ningú per aconseguir el que vol. Amb un físic tan espectacular que no deixa indiferent a ningú, ja sigui home o dona. Però això, a la vida, no ho és tot, i aquesta condició, també la perjudica, i molt.

És una novel·la juvenil on el personatge va creixent mentre va avançant el llibre, ja que ella es fa gran dins de la història, fins a arribar a la Paula de la novel·la “Temptacions”.

Amb aquest últim llibre conclouen les històries de la Gemma, el Lluç i la Paula, que encara que tots tres tenen una vida amorosa estable, sempre tindran núvols negres que no desapareixeran mai.

¹ Obra literària basada en els personatges d'una altra obra creada amb anterioritat i que narra fets previs als esdeveniments que relata l'obra inicial.

ANY 2007

1

—Ja estàs Paula?

—Sí, ja podem marxar —mentre agafo el bolso de dins de l'armari.

Tots dos ens dirigim cap a l'entrada de l'oficina. Una vegada fora, tanquem la porta darrere nostre.

Baixem les escales de l'edifici amb celeritat. En arribar al carrer, comentem com ens ha anat el matí. Encara que treballem plegats, gairebé no ens veiem, ja que ell està en un despatx i jo a la recepció.

Ja fa uns quants estius que treballo a la gestoria. Tinc la sort, que l'horari en aquesta època de l'any és intensiu i només treballo als matins, des de les vuit fins a les dues del migdia, així, a la tarda, puc gaudir de total llibertat per fer el que vulgui amb les meves amigues.

—Guapa! Quan deixis al padrí a dormir, em pots venir a buscar!

Una veu greu, ronca i molt desagradable em posa a alerta. Em giro amb rapidesa, per posar-li cara a l'individu que m'acaba de parlar i, si ve al cas, fotre-li un bon clatellot.

Un noi alt i prim, amb pantalons curts i samarreta de propaganda. Camina amb passotisme cap a nosaltres. Me'l miro fixament, intentant endevinar, si té algun tipus de problema a les cames, ja que sembla que a cada pas que dóna, vagi a caure en qualsevol moment.

La seva mirada és viciosa i em fa molt fàstic. Des d'on sóc puc sentir-lo bavejar, mentre em somriu.

Continuem sense moure'ns del lloc. Ell arriba a la meva alçada i s'atura.

Quan veig el seu gest, faig un somriure forçat. Li aixeco la barbeta i el miro als ulls.

—Si et penses que podries estar amb una noia com jo — dic amb veu dolça —, estàs molt equivocat — continuo amb el mateix to de veu.

Puc notar la confusió en la seva reacció.

—Idiota —li espetego, mentre li empenyo el cap cap endarrere.

—Paula —em recrimina el meu pare.

Es queda palplantat sense saber com reaccionar. Jo no m'ho penso ni dos segons, m'agafo del braç del pare, i el faig girar per a continuar caminant, balancejant el meu cos, amb moviments, exageradament sensuals, fent-li evident, que no em provarà mai.

En situacions com aquestes, és quan em faig la següent pregunta: Per què les persones han de valorar-te i jutjar-te, pel teu aspecte, sense que t'arribin a conèixer?

Això no és la primera vegada que em passa, i segurament no serà l'última.

M'he sentit diferent, des de petita. En aquells temps, la gent em mirava amb recel i després, els podia sentir xiuxiuejar sobre mi darrere meu.

M'estava fent gran i les meves faccions cada vegada eren més pronunciades i, evidenciaven, el meu veritable origen.

Jo no havia nascut a Catalunya i la parella que m'estava criant, no eren els meus pares biològics.

Vaig ser adoptada quan només tenia tres anys.

Els pares no van saber en quin moment m'ho havien de dir, i com més temps passava, menys sabien com dir-m'ho. Jo, sempre he estat molt curiosa i no em va ser molt difícil esbrinar-ho.

No em va ser fàcil acceptar-ho i vaig passar per diferents fases. Em vaig enfadar molt, amb tots els membres de la meva família.

Com havien gosat amagar-m'ho durant aquests anys?

Jo penso que aquests temes s'han de tractar des de petits i no quan l'infant ja té set o vuit anys.

Tenia tanta ràbia dins, que en una ocasió, que vaig discutir amb la mare, vaig arribar a fer una petita maleta i dirigir-me fins a la primera parada d'autobús que vaig trobar. Al meu cap només tenia un pensament: he d'anar a buscar als meus "veritables" pares.

Aquesta va ser la paraula que recordo haver dit, a la meva mare, quan plorant, em va venir a buscar.

Van ser dies força complicats. Ja no era la nena bona que ells havien adoptat. Els insultava, els pegava, no els hi feia gens de cas, contestava malament a tot el que em deien..., vist des d'ara, reconec que em vaig passar, però en aquells moments, i sent jo petita, tot em va semblar força proporcional.

Després d'uns mesos de tensió, va arribar la calma i vaig adonar-me que, els que realment m'estimaven eren ells, els pares que m'estaven educant, i que els altres, els quals no coneixia de res, no es mereixien que jo els dediqués cap minut de la meva vida, ja que ells tampoc ho havien fet, ni ho farien mai per mi.

La situació a casa meva, també és curiosa. Normalment, quan uns pares adopten a un fill, és perquè no en poden tenir, i si tenen més fills, solen ser tots adoptats també, però en el meu cas, no és així.

Tinc tres germans que són biològics. Tots tres nois.

Durant l'adolescència, vaig creure que em van venir a buscar, per fer-se veure i que la gent parlés d'ells. Els meus pares tenen un nivell de vida, bastant alt, i els hi agrada fer notar el seu estatus. El meu pare és gerent d'una gestoria força important de Lleida, i la meva mare és professora, tot i que, des que va néixer el Roger, va decidir no continuar treballant i dedicar-se a cuidar dels seus fills.

El meu germà gran és el Marc, té trenta anys i està casat i afillat. La meva neboda, la Lara, té dos anys, i és

guapíssima, com la seva mare, però molt moguda i una mica consentida, diria jo.

L'Eduard és el segon. Té vint-i-set anys i treballa com a informàtic en una empresa a Lleida. És el més guapo de tots tres i ell ho sap. Ha tingut tantes aventures, que li seria difícil contar-les.

Per últim, hi ha el Roger. És amb el germà que em porto millor, ja que som de la mateixa edat, vint-i-un anys. Sempre hem anat junts a tot arreu, des de l'escola fins a la colla d'amics.

És força evident que no puc tenir els mateixos pares biològics que ells. Tots ells són morenos de pell i de cabell, i els ulls molt foscos. Jo sóc ben bé el contrari.

Però tot i, finalment, acceptar no ser filla biològica, hi havia una part de mi, que desitjava saber d'on venia, caminar pel mateix lloc on, una noia va decidir continuar amb la meva gestació.

Aquesta curiositat em va portar a demanar, com a regal del meu divuitè aniversari, que em deixessin anar a conèixer el país que em va veure néixer.

No em va ser molt difícil convèncer-los, encara que amb la meva mare, vam haver de negociar diferents temes. Una de les condicions, era que no podia anar-hi sola, així que vaig preguntar-li a la meva millor amiga, la Susanna, si m'hi acompanyaria i ella no ho va dubtar, ni dos minuts.

Vam visitar San Petersburg i diferents pobles de la seva rodalia, fins a arribar a Tsarskoye Selo, que és la ciutat, on

hi havia l'orfanat, on els meus pares em van venir a buscar. De totes maneres, no tenien molt clar, que jo hagués nascut allí.

Ens va costar una mica arribar-hi. Estava força amagat i no hi havia cap mena d'indicació. Però no ens vam rendir fins a trobar-ho. L'edifici era gran, de dos pisos i amb moltes finestres. Es veia vell. La pintura de la façana s'estava caient i ja no quedava clar, de quin color havia arribat a ser. La porta era blava, molt gastada i jo m'hi vaig plantar davant. Estava temptada d'entrar-hi, volia saber si veient l'interior, podria arribar a recordar-me'n, però algun racó del meu subconscient em deia, que no ho havia de fer, que era molt millor, deixar estar el passat i continuar vivint el present.

I així ho vam fer. Van ser quinze dies fantàstics, molt intensos. Visitàvem museus, esglésies, carrers històrics, monuments... de dia, i a la nit, sortíem, ballàvem, bevíem, fèiem el boig..., va ser tot un descontrol.

Se'ns va fer tot molt curt. No volíem tornar. Ens trobàvem lliures, sense que ningú ens controlés, i això ens agradava.

El segon dia que sortíem de festa, vaig conèixer un noi, l'Aleksei. Vam estar veient-nos la resta de les nostres vacances, però aquella història amb ell, va acabar el mateix dia que vaig agafar l'avió de tornada. Pràcticament, no ens enteníem. Ell gairebé no sabia parlar anglès, i evidentment, jo de rus, encara menys. Però l'idioma no ens va suposar

cap impediment per acabar cada nit, al llit del meu hotel. Besava com els àngels.

—Paula, baixes o no?! —crida des de baix el Roger.

—M'estic pentinant!

M'encanta l'estiu perquè tinc força llibertat per passar-me totes les tardes i les nits amb les meves amigues. Millor estaria, si no hagués de matinar, per anar a treballar a l'oficina del meu pare, però és el petit càstig que m'ha imposat, per no haver aprovat totes les assignatures, en les quals m'havia matriculat a la universitat. Ell diu que és un càstig, però estic convençuda que, encara que no m'hagués quedat res, també hi hauria hagut d'anar, perquè llavors trobaria, qualsevol altra excusa.

La majoria de les tardes, les passo a les piscines del poble amb les meves amigues, i a la nit, a petar la xerrada al bar on ens reunim sempre.

—No pot ser que tardis tant! En cinc minuts me'n vaig!
—crida el Roger força enfadat.

—No fa falta que m'estressis!

—He quedat i tu em faràs fer tard! —el seu enuig va pujant de to.

El Roger és el senyor puntualitat, a lo exagerat. No arriba mai a l'hora, ell ha d'estar a lloc, entre deu i quinze minuts abans. Per a què? Em pregunto jo. Si després es fa un fart d'esperar i es mor de fàstic allí plantat.

Em posa els nervis de punta.

Avui, però, té excusa, ha quedat amb la seva nova novia, la Judith. La pitjor de totes les noies amb les què ha sortit. Es creu superior a la resta i el controla constantment. El Roger no pot fer res, sense que primer li hagi consultat. Gairebé des del primer dia que la vaig conèixer, només faig que dir-li la manera com el tracta, que la deixi, però quan ho faig, comencem una discussió que és molt difícil d'acabar, ja que ell està molt enamorat. Creu que és la millor noia del món. Em fa ràbia que n'estigui tan penjat. Pel que jo veig, l'està apartant una mica de la colla.

Aquests últims mesos, gairebé no surt amb nosaltres. Posaria la mà al foc, que la Judith l'infla el cap, dient-li que som una mala influència per ell. Què sabrà ella!

—Ja podem marxar —dic en arribar al peu de l'escala.

—Ja era hora —diu, encara una mica enfadat—.

Marxem mare!

—Aneu amb compte! —contesta ella.

El trajecte fins al bar és curt i en poc temps hi arribem.

El primer a trobar-nos quan baixem del cotxe és el Dídac, el millor amic del Roger. És el noi més xulo, arrogant, presumit, cregut i guapíssim de tot el grup. Té la facilitat d'enamorar a totes les noies. És un captivador. Els seus "ligues", són noies espectaculars, que podrien treballar com a models, i en moltes ocasions, solen ser molt més grans que ell. Les busca així, expressament, per assegurar-se que se n'anirà al llit amb elles.

El Dídac va ser el meu primer nòvio.

Els nostres pares són amics, i des de petits hem estat junts. Poc després de fer tretze anys, ens vam besar en una de les festes que els seus pares celebraven al jardí. Van ser uns petons dolços, tímids, innocents... Em va agradar molt com em va fer sentir. Em trobava protegida, com si amb ell no hagués de patir mai. Des d'aquell dia, vam estar sortint dos anys seguits, experimentant totes les sensacions noves que encara no coneixíem de l'amor.

Un vespre, després d'haver discutit durant tota la tarda, acusant-me de no deixar-lo respirar i controlant-lo contínuament, em va deixar. No m'ho podia creure. Els dies posteriors se'm van fer molt durs. Jo creia que no podria estar amb ningú més, que cap altre noi estaria a la seva alçada, que ell era la meva mitja taronja i que cap altre encaixaria amb mi, com ho feia ell. Per sort, però, ho vaig superar, gràcies sobretot, a un altre noi de la colla que feia temps que anava darrere meu.

Després d'aquella ruptura, el Dídac i jo hem estat sortint unes quantes vegades. Algunes d'elles no han passat d'uns quants mesos. Aquesta última vegada, ha estat la que més temps junts hem sortit, gairebé tres anys. Però cada vegada veig més clar, que no estem fets l'un per l'altre, ja que sempre acabem de la mateixa manera. Els dos som egocèntrics i això ens fa tenir moltes baralles.

Ara, fa uns sis mesos que ho vam deixar, i cap dels dos hem començat una relació amb una altra persona.

—Ostres Paula, com pots estar tan bona —comenta el Dídac en veure'm apropar.

Jo em faig l'interessant i camino movent els meus malucs amb més exageració, situant-me davant seu.

—Com m'agradaria veure els sostenidors que no portes —diu mentre em posa una mà a la cintura i m'atansa a ell—. Vine, que t'ensenyaré una cosa que tinc al cotxe.

El seu alè em fa pessigolles al coll i de bon grat li besaria els llavis que gairebé toquen la meva pell, però no ho faig, és un provocador, i sé, que sí el beso, no podré parar i acabarem, on no vull acabar.

—No hi tens res al cotxe, que no hagi vist abans —dic amb sensualitat, deixant-me portar per les carícies de les seves mans sobre la meva cintura—. Però si vols que algú t'acompanyi, jo sé d'una persona que ho faria amb molt de gust.

Ell aixeca les celles i em mira expectant.

Amb un moviment de cap, li senyalo la Maria, que en aquests moments camina cap a nosaltres per portar-li la beguda que ha demanat.

Riu exageradament.

—Ja em diràs que vols que faci amb ella. Jugar al parxís?

No puc evitar riure. La Maria no ha estat mai amb cap noi i tota la colla sap que encara no s'ha estrenat. Encara distreta amb la meva amiga, el Dídac em fa un petó dolç al coll. Aquest contacte em posa la pell de gallina i sento un pessigolleig a l'estómac.

Intento esquivar els seus llavis, que de nou, anaven a tocar-me. No puc permetre que el meu cos no s'hi resisteixi i actüï sense el meu permís.

—Jo crec que amb tu es deixaria fer tot el que li proposis —dic a cau d'orella, separant-me d'ell.

Nega amb el cap, com si li estigués dient una bogeria.

—Hola Paula, et poso una llimonada? —pregunta la Maria.

—Sí, gràcies.

Abans que el Dídac torni a l'acció, i ja no pugui escapar-me de les seves carícies, m'escapoleixo per anar fins on hi ha la Susanna.

—Hola guapa —saludo mentre l'agafó per darrere i li faig dos petons—. Com estàs?

—Bé —diu emocionada.

—Se't veu molt contenta, no? —dic.

No para de moure's, fent que el vestit que porta es bellugui amb els seus moviments

—M'ha trucat el Jordi —diu mentre li brillen els ulls.

—Quin Jordi?

—El noi de la discoteca del dissabte passat —diu exagerant cada paraula.

—Li vas donar el teu número de telèfon a aquell tio? —pregunto sense acabar-m'ho de creure—. Si no valia res!

—Era molt guapo —comenta la Maria, que està a l'altre costat de la barra, deixant la beguda que he demanat.

—Veus? És molt guapo. Tens enveja —diu fent-se l'ofesa.

—Jo? Perdona, però n'hi ha de molt millors i els puc tenir només fent petar els dits —dic xulejant i fent el moviment amb els dits.

—Ja, com el senyor d'aquí a la vora —diu la Susanna movent el cap en direcció al Dídac.

—Passo d'ell.

—El que faria jo perquè em fes, una mínima part del cas que et fa a tu... —sospira la Maria.

—No te l'aconsello, ja saps el que vol de les noies —contesta la Susanna.

—Jo li deixaria fer tot el que volgués —diu anhelant.

—No diguis ximpleries Maria! Tu et mereixes algú molt millor que ell. Algú que realment t'estimi i no només t'utilitzi —comento.

—Però és que...

Les tres ens girem per mirar-lo. No podem obviar que és com el "David" de Miguel Ángel. Els seus ulls color mel, que t'atrapen amb la mirada, els llavis carnosos, que et demanen que els hi clavis una bona queixalada i una mandíbula quadrada que el fa molt més viril.

—Sí, està com un tren, però capullo n'és una estona —confirmo—. Oblida-te'n.

—Si fos tan fàcil... —es queixa la Maria.

“...Sóc la Paula. La Paula Mayench. La noia més admirada per moltes persones, sobretot pels nois. Mai m’he penedit del que he fet o he dit. Sóc així, directa, de vegades impertinent, però amb la certesa que ho puc controlar tot, i fer anar a la gent per on jo vulgui...”.

Així és com es defineix la Paula, una noia consentida, que no l’interessa ni les opinions ni els sentiments dels altres, arribant a fer mal a la gent que l’envolta i, fins i tot, a ella mateixa.

Però de vegades, algunes accions, poden portar-la en alguna situació que ella no pot controlar...

Sabrà sortir-n’hi i arribar a aconseguir el que realment vol?

